

The Friendship Societies

curious

02 Mar 08

Australien Canada Nya Zeeland USA

Se världskonst i Kawakawa
Ett halvt års utbyte i Australien
Vancouver 2010 - Vinter 08

Framsidafoto:
Helle Rettig

Utgivet av

**World Association of
Friendship Societies**

CURIOUS

ISSN 1890-4041

Nr. 1 (Februari 2008)

Upplaga: 20 000

Ansvarig redaktör

Frans Erve

Redaktion

Jørgen Dieckman Rasmussen

Frank Haga

De i artiklarna framförda åsikterna är författarnas och delas inte med nödvändighet av utgivaren. Redaktionen förbehåller sig rätten att redigera och förkorta artiklar och inlägg. Omtryck med tydlig källangivning är tillåten.

Layout och tryck

Target Reklamebyrå AS

v/ Ingrid Reime,

ingrid@target-reklame.no

Kontakt oss

Vänskapsföreningene / WA

Postbox 16

5500 Middelfart

Tlf. +45 40 40 72 12

MyPlanet Friendship Societies,

Denmark

Aus NZ

Frans Erve

frans@vanheterve.com

Can USA

Jørgen D. Rasmussen

j_dieckmann@hotmail.com

MyPlanet Friendship Societies,

Sweden

Can USA

Axel Sandahl

axel.sandahl@telia.com

Aus NZ

Erwin Apitzsch

erwin.apitzsch@psychology.lu.se

MyPlanet Friendship Societies,

Norway

Terje Peersen

tepeer@online.no

curious

4 K awakawa

6 A nnapolis

8 A ustralien

12 V ancouver

Kärnkompetenta medlemmar

Vår värld ligger mer och mer öppen framför oss. Den globala upplevelseskonkurrensen har förändrat förutsättningarna för hur morgondagens vänskapsföreningar ska agera och utveckla sig. Det är just den utmaning som vänskapsföreningarna står inför och har tagit på sig.

Vi uppfyller idag det behov där vi vågar göra upp med den traditionella hierarkin och styrningen av föreningarna. Det sker ett skifte där fokus flyttar från det vi brukar göra till nyskapande och förändring. Vi vågar tala om «kärnkompetenta medlemmar» – det är de som gör en skillnad i föreningarna och som har en kunskap som bör sättas mer i spel.

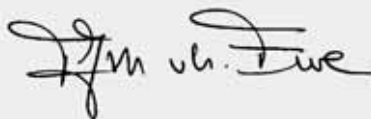
Kärnkompetenta medlemmar vill gärna se en mening i att vara medlem i en vänskapsförening. Deras inställningar och åsikter ska kunna avspeglas i föreningarnas verksamhet.

De behöver inte stora visionära diskussioner, utan vill att vänskapsföreningar ska ha en idé, en särprägel eller ett antal värden. Kärnkompetenta medlemmar ställer krav på framsynthet, de vill gärna medverka till att lösa konkreta uppgifter och «göra en skillnad».

Redan innan vänskapsföreningens avskiljning från MyPlanet den 1 januari 2008 sattes ett förändringsprojekt igång. Och alla vet att ett sådant arbete endast kan drivas fram av de eldsjälur som orkar höja sig över den dagliga driften.

Vår särskilda uppgift är nu att hitta fram till de kärnkompetenta medlemmar som vi gärna vil skämma bort med bra reseerbjudanden, men som vi också vill använda i den nödvändiga vidareutvecklingen av vänskapsföreningarna.

Vi har nog tidigare riktat blicken mer på dem som har ropat högst och för lite på våra kärnkompetenta medlemmar – därför kom våra generalförsamlingar till där vi sätter extraordinärt fokus på dem som gör en skillnad.

Frans Erve
Ordförande WA

WA er en overbygning af

- Canadisk-Amerikansk vänskapsförening för Danmark.
- Australisk-Nya Zeeländsk vänskapsförening för Danmark.
- Canadisk-Amerikansk vänskapsförening för Sverige.
- Australisk-Nya Zeeländsk vänskapsförening för Sverige.
- Canadisk Amerikansk Australisk Nya Zeeländsk vänskapsförening för Norge.

Se världskonst i Kawakawa

Det finns i allmänhet inte många konstnärer som kommer från Nya Zeeland och inte heller många konstverk som är kända utanför landet. Men det finns ett alldeles unikt och speciellt konstverk, som kan skryta med internationell berömmelse och utländsk uppmärksamhet från bl a japanska och franska TV-team, men det är kanske just för att det inte är en lokal konstnär som står för det. Hundertwasser was here.

Jag kom till Kawakawa en regnig sommar dag och hade läst på min läxa för att vara säker på att inte gå miste om denna chans att se världskonst, men det var inte nödvändigt. Det lokala turistrådet hade redan gjort sitt för att främja landets nog mest kända toaletter. Vid infarten till staden fanns inte bara skyltar till toaletterna, utan också en riktig stadspart skapad av Hundertwasser själv.

Friedensreich Hundertwasser

1973 besökte den österrikiske multikonstnären Friedensreich (Frederick) Hundertwasser Nya Zeeland för att arrangera en utställning. Han blev så förtjust i landet att han beslöt att köpa en bit land på Waikino Peninsula, öster om Kawakawa. De följande åren tillbringade han mer och mer tid i landet, betydligt mer än de få månader om året han hade väntat sig. Han tyckte mycket om den informella atmosfären

i Kawakawa och av friheten att kunna gå på gatorna utan att bli igenkänd.

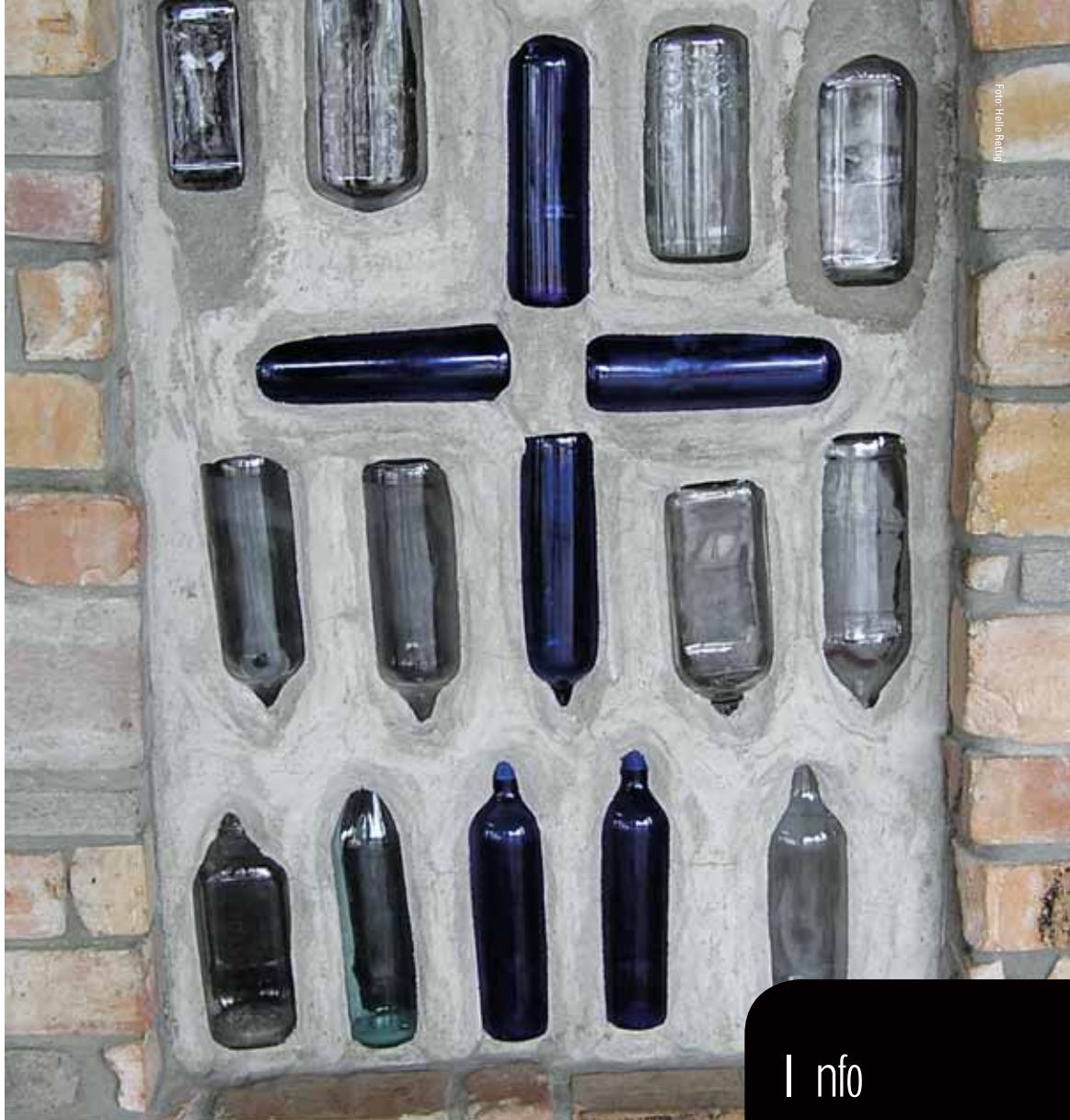
1998 ville Kawakawa Community Board renovera stadens 40 år gamla offentliga toaletter och Hundertwasser erbjöd sig att utforma en lösning, vilket staden accepterade. Hundertwasser involverade unga såväl som gamla från staden att hjälpa till med uppförandet, eftersom hans filosofi var att så länge de var involverade, skulle de också vara stolta över resultatet och därmed vara mer intresserade av att bevara det. Hundertwasser själv hjälpte också till, inte endast med goda råd, utan också med fysiskt arbete och utförande av konstverk.

Kawakawa

Resultatet blev ett stycke unik konst, som satte Kawakawa på världskartan. Där är grästagg och guldkulor, keramisk sten och flaskglasfönster, stenmosaik på väggarna, färgrika pelare, skulpturer och ett levande trä inkommererat i byggnaden.

Filosofin med att involvera lokalbefolkningen ser ut att hålla, eftersom toalettbyggnaden nu flera år senare endast varit utsatt för mycket begränsad vandalisering och graffiti är inte ett så stort problem som på stadens övriga byggnader.

Kawakawas alldeles unika toalettbyggnad har inneburit att den förr så lugna och okända staden nu blivit ett fotostopp för många av de turister som reser till Bay of Oslands och turistintäkterna har vuxit avsevärt. Som besökande är det dock en något

underlig upplevelse att se folk svärma som flugor runt en toalettbyggnad och ännu underligare är det att ta med sig kameran in på toaletten!

Fridensreich Hundertwasser själv dog strax efter invigningen i februari 2000, ombord på kryssningsfartyget Queen Elizabeth II. Efter eget önskemål begravdes han i harmoni med naturen under ett tulipanträd i sin egen trädgård på Nya Zeeland. ■

Text och foto av Helle Rettig, sekretariatschef för vänskapsföreningarna

I nfo

Fridensreich Hundertwasser, egentligen Friedrich Stowasser, född 15 december 1928 i Wien, död 19 februari 2000 i Stilla havet nära Nya Zeeland, var en konstnär, målare och arkitekt från Österrike med judisk bakgrund. Hundertwassers stil präglas av naturformer, spiraler och oregelbunda former.

(Källa: Wikipedia)

Annapolis

En viktig hamnstad på USAs östkust

Det är inte länge sedan staden Annapolis i staten Maryland omtalades i medier över hela världen. Inte på grund av stadens förträffligheter eller av turismässiga orsaker. Anledningen var däremot att staden utgjorde ram för en konferens om fred i Mellanöstern med över 50 deltagande länder.

Med amerikanska mått är Annapolis med sina knappt 37 000 invånare en liten stad, så i det sammanhanget kan man undra varför just den blev utvald att vara samlingspunkt för den viktiga konferensen. Andra orsaker kan dock förklara det, för staden ligger endast 56 km öster om Washington D.C. och är med sin belägenhet vid Chesapeake Bay ut mot Atlanten lättare att säkra mot terror och demonstrationer än t ex en mötesplats i Washington DC.

Första huvudstaden

Annapolis är inte heller vilken stad som helst. Dess historia går nämligen tillbaka

till 1649 och under en period var den faktiskt USAs huvudstad.

När de så kallade puritanska flyktingarna under ledning av William Stone slog sig ned på Severn Rivers nordkust 1649, berodde det på en önskan om att hitta en bättre skyddad hamn. Den fann de emellertid inte på flodens nordkust, men däremot på sydkusten dit de flyttade sin koloni som de till att börja med kallade Town at Proctor's. Flera andra namn togs i bruk medan staden växte sig rik och blev betydelsefull i samband med slavhandeln som under 1700-talet kom att få en allt större betydelse. Sitt nuvarande namn fick den 1694 efter Sir Francis Nicholsons som ansvarig för den brittiska kolonin i Nordamerika uppkallade staden Annapolis efter prinsessan Anne (1665-1714) som 1702 blev drottning av England mm. Och var det fram till sin död. 1708 erkändes Annapolis som stad.

Också huvudstad

Från mitten av 1700-talet och fram till självständighetskrigen var Annapolis känt för sina välbärgade och kultiverade medbor-

gare. Handeln blomstrade, men gick emellertid starkt tillbaka när Baltimores djupare hamn öppnade 1780. Ostronpackerier, båtbyggerier och segeltillverkning blev viktiga yrken för stadens befolkning.

Efter Paris-traktaten, varigenom Storbritannien 1783 erkände USAs oberoende, blev emellertid Annapolis USAs huvudstad och var den första huvudstaden i fredstid. Kongressen hade säte i State House från och med den 26 november 1783 till och med den 3 juni 1784. Staden Trenton i New Jersey övertog rollen som huvudstad efter Annapolis.

State House används fortfarande och kan besökas. När man är där får man inte glöm-

ma att det var i dessa omgivningar, George Washington gav Pierre L'Enfant i uppdrag att planera det som senare blev Washington DC – och det hävdas fortfarande att han krävde att Capitols kupol skulle utformas efter kupolen på State House i Annapolis.

Naval Academy

Om Annapolis därför tappade sin betydelse på det nationella politiska planet, kom den snart att spela en avgörande roll på det försvarsmässiga området. 1845 grundade man nämligen United States Naval Academy på den plats där det gamla Fort Severn hade legat. Här utbildar den amerikanska flottan fortfarande sina officerare till flottan och marinkåren. Det är ingen liten industri som man uttrycker det i trakten och de vita

uniformerna sätter då också sin tydliga prägel på stadsbilden.

I övrigt har turister möjlighet att besöka akademien, även om tillträdet inte är så problemfritt som före den 11 september.

Värd ett besök

Om man är i de trakterna i USA, är Annapolis absolut värt ett besök. Nere i hamnområdet är det en otrolig stämning och huvudgatans butiker är i samma stil. Det är en stämningsfull miljö som man finner i Georgetown eller vissa ställen i Boston – man har valt att satsa på de gamla butikerna och undvika stora inköpscentra som USA är så rikligt försett med.

På hamnfronten finns det olika former av utflyktsmöjligheter och fisketurer och man kan också låta sig transporteras med den lokala vattentaxin. Eller så kan man låta sig frestas av de många restaurangernas seafood-menyer. Hummer, ostron, seafood showder eller «crab-cakes» är några av de många specialiteter, som finns att välja mellan. Go for it! ■

Av Jørgen Dieckmann Rasmussen, chef för kanadensisk-amerikanska vänskapsföreningen, Danmark

Et halvt års utbyte i Australien

Peter Sabroe-seminariet i Århus och St George School, Sydney. Kontakten var etablerad. Visum kom genom brev-lådan en vecka före avresan. I slutet av juli 2007 var vi redo att möta detta stora land - Australien.

Jakob Kristenson hade tillsammans med sin studiekamrat Uffe Asbjørn Jensen tagit chansen till praktik utomlands. Det skulle bli en stor möjlighet att få inblick i det pedagogiska arbetet samt öka kunskapen om den vanliga australiern.

Ankomst till Sydney

Under den första veckan var vi mycket ihärdiga. Vi blev bilägare till en Mitsubishi Magna 1995, där vi för endast cirka 1 500 kr fick otroligt mycket bil för pengarna, automatväxel, aircondition och allt annat vi i Danmark kallar extrautrustning. Att teckna försäkring samt registrering av oss alla som förare av bilen var snabbt och enkelt avklarat. Nu, när vi var mobila, börjande jakten på bostad. Vi fick veta att vi skulle behöva betala minst sex månaders hyra. Det krävdes mycket dokumentation för att bli godkända som hyrestagare. Vi hade tur att få en trerumslägenhet belägen en minuts gångväg från stranden i Sydney-förorten Brighton Le Sands.

Papegojorna blev snart våra nya gråsparvar. Ibland satt det inte mindre än 21 papegojor i trädet strax utanför dörren. Det var mycket exotiskt jämfört med kråkor och koltrastar.

Alla tre var vi mycket förvånade över hur många olika kulturer som var bosatta i Sydney. Det var mycket påfallande att de alla

var mycket förtjusta i sina ursprungsländer. Brighton Le sands var grekisk. Man såg det tydligt på de snabba färgstarka bilarna, restaurangerna där humus och tzatziki stod överst på menyn och traditionen att gå ut varje söndag. Inte långt därifrån i en annan stadsdel höll kineserna till. Här var det prioriterade språket för alla, unga som gamla, kinesiska. På samma sätt var tidningarna i kiosken tryckta med kinesiska tecken och det var vårrullar till lunch.

Vi hade kommit till en riktig metropol, där det var lätt att se hur ungt Sydney är. Här har alla försökt att ta det bästa med sig från sina hemländer. Denna skillnad upplevde vi flera gånger ledde till krockar mellan unga med olika bakgrund.

Specialskolan

Uffe och Jakob, som bägge tidigare hade besökt landet, fick snart märka den berömda australiske gästfriheten. De fick båda en handledare, rektorn tog ömt hand om dem och de blev snart respekterade som en del av personalgruppen trots att de inte ingick i elevernas lärarstab. Veckoschemat var på cirka 35 timmar.

Praktikplatsen, en specialskola för fysiskt och psykiskt handikappade barn och unga, visade stort intresse för de två danska studerande, men också för hur den danska pedagogutbildningen är uppbyggd. I Australien finns inte professionen pedagog, så det kunde ibland vara mycket svårt att förklara vad denna titel innebär. Beskrivningen vi valde var att professionens arbetsuppgifter kan jämföras med lärare och socionom.

Eftersom det australiska klimatet är så annorlunda det danska, gav det St. George

School helt andra möjligheter till aktiviteter med eleverna på skolan vilka i stort sett alla var rullstolsanvändare. Sydneys vackra läge med havet överallt kom skolan till godo, så flera gånger var eleverna ute och seglade med stora segelbåtar där många av eleverna hade deltagit i Sydney-Hobart-kapplöpningen, samt andra kulturella evenemang i det fria.

Klimatet gav så många fler möjligheter och rörelsefrihet. Det krävde inte samma planering och det måste inte alltid vara en plan B till hands, om vädret inte var välvilligt.

Semester i oktober

Praktikperioden var en semester som slutade till jul. Under dessa månader hade det lagts in två veckors semester i oktober som gav oss möjlighet att starta bilen och röra oss upp mot Brisbanes östkust.

På resan valde vi två övernattningsplatser i Lamington National Park, som gjorde ett mycket starkt intryck på oss alla. Huset vi hyrt hade utsikt över dalen och skogen och vi hade aldrig upplevt ett så rikt fågelliv. De satte sig på altanen och vi satt framför öppna spisen och betraktade alla dessa många olika färgrika fåglar. Lugnet sänkte sig och vi kände oss som en del av naturen.

Julen närmade sig - min sista dag på cafejobbet var slut, Jakob och Uffe måste ta avsked av kolleger som genom den långa vistelsen hade blivit vänner.

Rundresan börjar

Juldagarna var början på vårt sista stora äventyr i detta enorma land. Vår resa började i Sydney i vår hyrda Toyota Hiace, som med några skavanker (ett blinkljus, som plötsligt hängde på sidan av bilen, ett kraftigt dragning mot vänster när vi körde, en växellåda som inte spann som en katt, ett par stenskott osv) förde oss ända till Melbourne ca 900 km bort där vi firade julen. Festligheterna be-

Great Ocean Road

stod dels av en middag på restaurangen Vineyard i den trevliga förorten St Kilda endast avbrutet av min mosters «God Jul» i telefonen, dels av julklappar som skickats samt paket från våra nya australiska vänner i vår Hiace som stod parkerad på stranden.

På Philip Island söder om Melbourne såg vi den fascinerande pingvinparaden. En massa minipingviner spankulerade vid solnedgången upp ur vattnet, bort mot stranden och upp i deras håll i dynerna bakom oss. Det var en stor upplevelse att betrakta dessa små klumpiga fåglar, där den ena var så tjock att den lutade framåt och ramlade på magen konstant. Efter ungefär en halvtimme hade den dock lyckats kämpa sig fram till stranden.

Great Ocean Road, namnet är ingen överdrift. Den ena skönare stranden än den andra, där vi såg de 12 apostlarna, vilket är 12 klippor på rad ute i vattnet alldeles intill kusten. En av de mest fotograferade platserna i Australien och vår kamera fick inte en lugn stund.

Killarna blev överförtjusta i Bells Beach, stranden där Patrick Swayze står mot Keanu Reeves i Point Break. Här fick Uffe och Jakob plötsligt en känsla av att de var bandit och surfare som stod inför polisen.

Hiacen var på väg genom ett skogsområde

och Jakob ropade till eftersom han tyckte sig se någonting i träden. Bilen krängde in till sidan (bra att den nästan kunde det av sig själv på grund av den dåliga styrningen) och minsann fanns det inte otroligt många koalor i området. Några sov, andra kopplade av och andra återigen tog en «middagslur». De sover ju cirka 20 timmar om dygnet. Lyckligtvis såg vi också några i aktivitet. Vilka ljuvliga djur att titta på och även om dessa levde i den vilda naturen, var de helt oberörda av våra blickar som stirrade på dem.

Adelaide var en något het affär med 43-45°C – det varmaste dygnet på 110 år. Helt absurt att se julpynt i staden i denna hetta. Nätterna bjöd på 32°, vilket tvingade Uffe utomhus kl. 3 om natten. Jakob blev så törstig att han tömde kylskåpet på vatten. Eftersom det inte fanns mer, måste han ta till den kalla läsken som också befann sig därinne. Goda råd var nu dyra när han hade en mycket torr och sträv hals, men inget drickbart bortsett från ölen som också fick glida ner – en mycket varm natt i Australien.

Den fruktade Nullarbor, den mycket öde sträckan som förbinder östra och västra Australien med sina ca 1 200 km utan några egentliga städer, klarade vi fint (trots varningar från diverse australiensare som inte skulle drömma om att göra resan) med bara ett enda stenskott till samlingen. Det krävdes bara hög

Foto: Jürgen Beckmann/Reisus.se

Foto: www.istockphoto.com

Nullarbor

musik, sång och ett par tankar bensin. Inte heller de långa «road trains» kunde knuffa oss av vägen. Enorma imponerande lastbilar med upp till fyra släpvagnar efter sig – fyllde upp landskapet. Under två veckor efter nyår tvingades road-trains att ta den långa sydliga kustrutten från Perth till Nullarbor, en jätteomväg eftersom den direkta vägen var avspärrad på grund av våldsamma skogsbränder. När vi skulle korsa gränsen till West Australien, blev bilen noggrant genomsökt efter frukt och grönsaker eftersom dessa inte får föras in på grund av risk för sjukdomar. Hela bilen rotades igenom så att de kunde garantera att ingenting ätbart fördes in som påminde om solmogna frukter.

Esperance ligger i det sydliga Western Australia och har rykte om sig att ha Australiens vackraste strand. Helt vit sand och turkos vatten. Så vackert att jag helt tappade andan. Vi begav oss till nationalparken Cape Le Grand, där våra ögon nästan fick oss att tro att vi var vid en strand i paradiset. Vi skulle ha kunnat stanna där många dagar, men tanken att komma till Perth var också lockande.

Djuphavsfiske

Från Perth gav sig killarna ut på djuphavsfiske. Det gav många härliga fiskar, men det krävde sin man. Det var så stark sjögång att de använde sex av de nio timmarna till

att kasta upp i skift. De var något utmattade när de kom iland. De skulle nog ha stannat på landbacken, men fisk hade de som tur var mycket av. Våra minifrysar i autocampen hade inte plats för fler. Och när jag säger grillad fisk, färsk potatis, lime osv kan det ju vattnas i munnen. Och denna ljuvliga fisk var vår middag i flera dagar – en njutning.

Trots bilens tillstånd nådde kom vi ända fram till Perth. Vi såg det vackra klara vattnet, snorklade på Rottnest Island, där vi simmade bland färgglada vackra fiskar, smakade det goda australiska vinet – och vände sedan tillbaka tvärs över Australien till Sydney igen. Vi undvek att köra på kängurur, över ormar och bli utan bensin.

Våra ryggsäckar var fulla av upplevelser, så mycket att vi måste betala övervikt på Sydneys flygplats, men det var värt alla pengarna. Torsdag den 31 januari mycket sent om kvällen kom vi hem. Om hörnet väntade examen på seminariet och det fasta arbetet som fysioterapeut. Snabbt drogs vi in i den danska vardagen, men minnena om den blå himlen och de varma dagarna är fortfarande mycket levande i minnet. ■

Av Kiki Schmidt, Århus

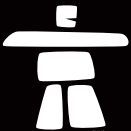
Foto: Jürgen Diekmann / Rasmussen

Om man befinner sig i Kanada och pratar om Olympiska Spel så blir i regel de flesta intresserade, åtminstone om det visar sig vara vinterspelen som man pratar om så vill alla vara med och diskutera. Kanadensarna är ju precis som normännen ett folk väldigt engagerad i vintersporter och alla vill vara med och prata...i Kanada blir det gärna hockey!

Jag hade förmånen att vara i Vancouver under tiden som processen om kandidatstäder för vinter OS pågick 2003, och under den långa fest som sedermera skulle övergå i eufori när det blev klart att Vancouver skulle bli värd för vinter OS 2010. Jag tror bara en Stanley Cup vinst skulle slå den festen som blev av efter att Vancouver namn drogs som segrare om att få arrangera OS. Det största inom vinteridrott skulle återigen komma tillbaka till Kanada efter 22 år. OS i Calgary 1988 är något som kanadensarna fortfarande pratar om som om det hände igår och det fanns en enorm längtan att återigen få tillbaka spelen till Kanada.

Dagen efter «segern» och festen så var det inget annat som man pratade om i Vancouver,

Lite fakta om spelen:

12 till 28 februari 2010 Vinter OS
12 till 21 mars Paralympics.

- 5,500 utövare beräknas delta i OS
- 1,350 handikapputövare beräknas delta i Paralympics
- Ca 80 länder beräknas ha deltagare med i OS
- Ca 40 länder beräknas ha deltagare med Paralympics
- Ca 10,000 från media kommer att delta
- 3 miljarder TV tittare kan se Vinter OS

Foto: Jürgen Diekmann / Rasmussen

Vancouver 2010 - *Vinter OS*

säkert inte heller i resten av Kanada heller, för alla gladdes åt att vinter OS var tillbaka på Kanadensisk mark. Det har i början på februari 2008 installerats en klocka mitt emot Parlamentet i Ottawa (400 mil från Vancouver) som räknar ner till invigningen av Vinter OS, det visar ju på att den här är en tävling som hela nationen firar och ser fram emot. De flesta man mötte och pratade om var glada och tyckte att det skulle bli ett lyft för Vancouver med omnejd. Det är ju faktiskt så att vissa tävlingar kommer att gå av stapeln uppe i den kända skidorten Whistler också, så hela provinsen kände sig som en segrare. Jag var ju inte sämre jag än att jag deltog i diskussionerna och gladdes åt segern på bussen på väg till jobbet. Men sen väl på jobbet hände något som jag inte trodde kunde hända, och inte minst i Vancouver, Kanada. Jag kom in på kontoret strax före min chef, och väl när hon anlönt och vi satt oss ner så måste jag ju bara kommentera händelsen återigen för hundrade gången den här morgonen; «...är det inte häftigt att det blev vi som fick det!» Det blir tyst och min chef tittar på mig; «...fick vad då för något?» Jag blir lika frågande och säger «Vinter OS 2010» och väntar mig ett; ja, just det tillbaka. Istället får jag tillbaka «Har vi sökt Vinter OS?» Det blir för mycket och jag brister upp i världens skratt, men det var så typiskt min chef att inte ha det minsta koll på den här typen av händelser, hur stor den än kunde vara. Hennes fokus var på ett helt annat plan, och väldigt långt ifrån en sporthändelse, trots att hon är kanadensiska. Man kan inte annat än beundra hennes förmåga att fokusera på det som var viktigt för henne och hennes jobb, och inte lägga energi eller intresse på något som för henne var ointressant.

När väl en stad eller ett område blivit vald till att få arrangera ett vinter OS så har det gjorts beräkningar på att i cirka 16 år i anslutning till detta OS så kan man räkna med positiva effekter inom en rad olika områdena. De fem ringarna som varumärke gör att man får ett enormt positiv uppsving och man kan snabbt räkna hem kostnaderna för ansökan och sen lägga till ett ekonomiskt uppsving för regionen. I Vancouver och British Columbia har man räknat i turismbranschen på att genom ha fått Vinter OS 2010 så kommer det att direkt och indirekt att skapas 280 000 jobb inom turismnäringen, före, under och efter vinter OS 2010. Uppskattningsvis 10 miljarder CAD, cirka 65 miljarder kronor kan komma att omsätas runt Vinter OS 2010. Siffror som nästan är ofattbara. Sveriges försvarsbudget är på ca 40 miljarder, då förstår man storleken på ett Vinter OS och vad det kan generera! Som vanligt är ett OS en enormt stor sak för en plats att få arrangera. Man märker det om man pratar med folk och affärsmän i Vancouver redan nu. Det är svårt eller omöjligt att kunna få boka upp boende under den aktuella tiden. Det är redgan fullt får man till svar. Självfallet brukar sånt här släppa när man väl är framme vid spelen och det går att få tag i både biljetter och boende, men man ska nog försöka vara ute i så god tid som möjligt om man vill komma undan i relativt bra prisläge. Desto närmare man kommer, desto mer kommer det att kosta. OS är ju för många ett evenemang man är villig att betala mycket för att uppleva, och jag tror att många kanadensare kommer själva att försöka ta sig till Vancouver för att få uppleva ett nytt Vinter OS. ■

Av Roger Hallman, kanadensisk-amerikanska
vänskapsföreningen, Sverige

Sekretariatschef

Venskabsforeningerne har per 1. marts ansat Helle Rettig som sekretariatsleder. Hun kommer fra en stilling som Inbound Coordinator hos udvekslingsorganisationen Youth For Understanding (YFU-Danmark), hvor hun bl.a. har stået for kontakten med de udenlandske udvekslingsstudenter i Danmark, men også for PR-afdelingen, især hjemmesiden www.yfu.dk.

Några av de trognaste medlemmarna kommer nog ihåg Helle, då hon från och med 1998 till 2001 var anställd i den australisk-nyzeeländska vänskapsföreningen som redaktionssekreterare för NewsLetter. Hennes kunskap om och intresse för inte bara de två länderna utan också Kanada och USA har inte minskat med åren, snarare tvärtom. 2006 gav hon ut sin första bok, En nyzeeländsk mosaik, med personliga reseberättelser och har dessutom skrivit artiklar för bl.a. Geografiförbundets tidning GO.

«Det är snart 18 år sedan, jag första gången upplevde nyzeeländsk gästfrihet och jag är nu i färd med planeringen av min tionde resa ner. Under mellantiden har jag också besökt Australien ett par gånger och har de senare åren dessutom blivit biten

av den nordamerikanska kontingenten. Särskilt dras jag till västra Kanada och de kanadensiska Rocky Mountains. Min nästa semester går till nationalparkerna i det sydvästliga USA, som länge har stått på min önskelista och som jag gläder mig mycket åt att uppleva,» säger Helle.

«Vänskapsföreningarna är inne i en otroligt spännande fas nu och jag ser verkligen fram emot att vara med igen. Vi har några engagerade och intresserade medlemmar som jag ser fram emot att träffa. I första hand via mail, telefon och vår nya hemsida www.curiousexplorer.dk, men också runt om i landet under året».

Helle är i färd med uppbyggnaden av WAS sekretariat och träffas per telefon måndag kl. 9-16, tisdag - torsdag, kl. 9-13, fredag kl. 9-12.

SEKRETERIAT

Måndag kl. 9-16, Tisdag - torsdag kl. 9-13
Fredag kl. 9-12

Vänskapsföreningarna / WA
Postbox 16
DK-5500 Middelfart
Danmark

Mail: helle@curiousexplorer.dk
Tlf. +45 40 40 72 12

Från organisationsfrågor till aktivitet och upplevelser

Den senaste tidens osäkerhet beträffande framtiden är nu äntligen över i och med att Vänskapsföreningarna från och med den 1 januari 2008 är självständiga och inte längre har någon bindning till My Planet. Den därmed nödvändiga organisatoriska förändringen är i full gång och efter representantskapsmötet i maj kan vi med entusiasm åter ta oss an den konkreta verksamheten. Det innebär full fokus på våra medlemmar och deras behov. Medlemstidningen «Curious» och hemsidan kommer att vara de viktigaste kommunikationskanalerna. Därutöver kommer vi att verka för kontakträffar i olika former.

Den närmaste tiden kommer dock huvudsakligen att präglas av fortsatt organisatoriskt arbete. Det gäller att bygga på det som förenar de fem vänskapsföreningarna och finna ändamålsenliga relationer till det gemensamma forumet World Association (WA). WA har från den 1 mars anställt Helle Rettig som heltidsanställd på det nyöppnade kontoret i Middelfart och sedan en tid tillbaka arbetar Tina Storch med handläggning av de ekonomiska frågorna. Därmed har vi fått en god start för det löpande och utvecklande arbetet.

Det som återstår att lösa är namnfrågan och hur organisationen skall se ut på sikt. Dessa frågor skall diskuteras på våra re-

spektive årsmöten i Lund den 5 april och de beslut som då fattas skall framföras på WAs representantskapsmöte den 23 maj i Köpenhamn. Det är vår förhoppning att uppslutningen på våra årsmöten blir stor, så att de som utses som representanter verkligen speglar medlemmarnas åsikter.

Av Erwin Apitzsch (v.ordf ANZFS) och Axel Sandahl (ordf CanAm)

Peter Hagström †

Ordföranden i ANZFS Peter Hagström avled hastigt och oväntat den 10 januari 2008.

Styrelsen sörjer Peters bortgång och hedrade hans minne med en krans vid begravningen.

Med stor tacksamhet uppskattar vi det enorma arbete som Peter ägnade åt föreningen.

En **vänskapsförening!**

Det är ju precis lika **tråkigt** som en fest i församlingshuset ...

Men, men – vem säger att en fest i församlingshuset absolut måste vara tråkigt? Församlingshuset är bara ramen – sedan är det upp till arrangörerna och inte minst deltagarna att göra festen rolig, glad och oförglömlig. Om du gör en insats, så kan den festen bli avsevärt trevligare och roligare än en fest i en stor restaurang med fina kypare och professionell underhållning.

På samma sätt är en vänskapsförening ju bara ramen om en grupp människor med gemensamma intressen. En styrelse har valts att stå i spetsen, men det är helt upp till medlemmarna att ge föreningen ett bra och relevant innehåll.

Reseexperter?

Jag började arrangera resor för skandinavisk-kandensiska vänskapsföreningen i mars 1969 – och under de 39 år som nu har gått har jag arrangerat resor för många tusentals människor både till Nordamerika, Australien och Nya Zeeland.

Jag och alla andra så kallade resekonstuler har naturligtvis rest mycket och har därför en hel del kunnande. Något av den erfa-

renheten är dock av äldre datum – och den bibehålls med hjälp av kollegor, samarbete med agenter mm. runt om i världen.

Till det kommer den kunskap vi har samlat genom den information vi får från kunder som har kommit hem och gärna vill berätta om sin härliga resa. Denna kunskap är ovärderlig.

Resekonsulten kan hjälpa till med att arrangera flygresan, hotellen, hyra av bil och motorhomes osv. Det gör vi bättre och betydligt säkrare än man själv kan göra via Internet. Vi kan ge mycket bra information och goda råd.

Som professionella resenärer ser vi ofta på en resa på ett lite annorlunda sätt än de kunder vi skickar iväg. Det är saker vi tar för givet, att «det vet man väl...». Men de människor som ska resa på en resa över haven för första gången, har helt andra förutsättningar än oss som är så vana vid det. Det kan mycket väl vara svårt för oss att sätta oss in i vad en förstagångsresenär behöver veta.

Resekonsulten kan ge goda råd om sightseeingturer och platser man bör besöka. Det är information som vi har från våra egna besök eller väldigt ofta information vi

har från våra samarbetspartners i de olika länderna. Men de resande har ofta hittat andra och kanske bättre ställen att besöka. Det är kanske mindre kända turistattraktioner som inte omnämns i resebroschyrer eller på nätet.

Även om våra kunder ofta berättar om sådana platser när de kommer hem, visar erfarenheten tyvärr att denna kunskap inte överförs till nästa resenär. Det är svårt att passa in det i en professionell affärsverksamhetsgång.

Och hur är det med praktiska erfarenheter och kunskap om hur man får det att fungera i vardagen i ett motorhome, incheckning på campingplatser, inköp, öppningstider o.s.v.

Reserfarenhet, som ska föras vidare

Många människor reser till Kreta år efter år. De vet precis var de vill bo, vilka restauranger de vill besöka och vad de ska ha med på resan.

Men när det handlar om resor till «våra» fyra länder, så reser många bara en gång och den praktiska kunskap de samlar på sig,

«Ge vidare dina goda erfarenheter, till glädje för andra medlemmar.»

används därför inte. Det är ju synd. Borde inte den erfarenheten kunna användas till att hjälpa andra att få ett bättre resa?

Vi känner ju så väl igen det hos oss själva: När vi kommer hem från en stor upplevelse, vill vi så gärna berätta om det. Vi vill gärna visa våra bilder och alla ska höra vad vi har upplevt (oavsett om de är intresserade eller inte). Men det är ju inte säkert att den vi berättar det för själv ska resa iväg. Omvänt sitter det många andra runt om i Skandinavien som säkert mycket gärna vill höra om det eftersom de själva är i färd med att planera en liknande resa.

Det är här, vänskapsföreningarna och inte minst Curious och hemsidorna kommer in i bilden. Ge vidare dina goda erfarenheter, till glädje för andra medlemmar. ■

Av Gerhard Petersen, Holstebro

Næste nummer av CURIIOUS kommer i mai 2008

NYA UPPLEVELSER – ÖKAD KUNSKAP!

